

Opička se nehodlala zdržovat odpovědí na tak zbytečnou otázku.

„Co je to cirkus?“ vyhrkla.

„Cože?“ nechápala Bětka.

„Potřebuju vědět, co je cirkus,“ zopakovala Fanča netrpělivě.

„Cirkus je velký stan. Něco jako dům nebo opičí pavilon, ale místo zdí má stěny z plátna. Každý večer ho navštíví spousta lidí a šikovní artisti a cvičená zvířata jim předvádějí, co umí. Po čase stan sbalí a jedou vystupovat někam, kde je ještě neviděli.“

„A všichni jim tleskají a obdivují je... To musí být krása...“ vydechla Fanča zasněně.

„Hm. Možná. Ale stejně si myslím, že moc šťastní nejsou,“ přemýšlela Bětka nahlas. „Pořád jsou na cestách, nikdo z nich nemá skutečný domov ani tak velký výběh jako ty a v některých cirkusech jsou prý na zvířata dokonce zlí!“

Ale Fanča její poslední slova nevnímala. Nevěřila, že by někdo nebyl šťastný, když mu každý večer obdivně tleská zaplněné šapitó.

„Myslím, že zvířatům z cirkusu může být dost smutno,“ pronesla Bětka znepokojeně. Z Fančina nadšení pro cirkus neměla dobrý pocit.

„Já jsem smutná teď,“ povzdechla si opička. Bětka se zarazila.

„Něco tě trápí? Nebo ti snad někdo ubližuje?“ zjišťovala.

Fanča přiznala: „Všichni se na mě hněvají... Ale já přece nezlobím schválně. Děje se mi to tak nějak... samo od sebe. Neumím to zastavit...“

Tomu Bětka rozuměla. I ona měla podobné problémy. Pořád něco zapomínala – jako například ten nešťastný úkol z prvouky v první třídě. A taky cítila, že to nedokáže ovlivnit.